

နှိုင်း အေး: နှစ်
ဟန်: သံသာ
တစ်နှစ်တို:

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အများ စုနေထိုင်ရာ မြန်မာပြည်တွင် ရဟန်းသံဃာများ သည် အနန္တောအနန္တငါးပါးအဝင် ဖြစ်ကြသည်။ ။ ထို့အတူ ရဟန်းသံဃာများ သည် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာကို စောင့်ရှောက်တော်မူကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ လည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ အမျိုးသား နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာ၊ သာသနာဦးဆောင် ရဟန်းသံဃာများကား ခွဲခြား၍ မရစကောင်းပေ။ ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကပင် ရဟန်းသံဃာများ သည် တိုင်းပြည်အရေးကို အခါအားလျော်စွာ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြသည့် အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ကိုလိုနီခေတ်ဦး ကာလက ဝံသာနုတရား ဟောကြားတော်မူသဖြင့် အပြစ်ပေး၊ အရေးယူခြင်းခံခဲ့ရသည့် ရဟန်းသံဃာများမှာ လည်း မနည်းလှပေ။

နိုင်ငံအရေးကို ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြသည့် ရဟန်းသံဃာများမှာ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် ရှိခဲ့ကြရာ ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ နှင့် တစ်သွေးတည်း၊ တစ်သားတည်း နိုင်ငံအရေးကို ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြသည့် သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များအား ရိုသေလေးစားစွာ ကန်တော့ပန်းဆင်သည့်အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ရေးသားရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည့် ဆရာဦးရွှေကိုနှင့် ဦး
လှမင်းချစ်တို့ အား လည်းကောင်း၊ စာပေမိတ်ဆွေများအား လည်းကော
င်း၊ ဦးကြည်ဝင်း (လောကအမွန် ရည်ညွှန်းစာကြည့်တိုက်) နှင့် ဦးကျော်
မင်း (ဇီဝါစာအုပ်တိုက်) တို့ အား လည်းကောင်း၊ တာဝန်ယူ ထုတ်ဝေ
ပေးသော Friends စာပေအင်အားစုအားလည်းကောင်း အထူးကျေးဇူး
တင်ရှိပါကြောင်း။

တင်နိုင်တိုး

ဆရာတော် အရှင်ဒိသာပါမောက္ခ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးမစ်ရှင်

ပုဂံခေတ် နရသီဟပတေ့မင်းလက်ထက် ခရစ်နှစ် ၁၂၈၃ ခုနှစ်တွင် မွန်ဂိုတပ်များ အလုံးအရင်းဖြင့် ချီတက်လာခဲ့ကြကာ ငဆောင်ချမ်းနှင့် ကောင်းစင်တို့ ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။ ၅ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၂၈၄ တွင် တကောင်းခံတပ် ကျသွားသည်။ ။ ထိုအခါ မြန်မာဘုရင့်လက် အောက်ခံ ဖြစ်သော ကဒူးမင်းက မွန်ဂိုတို့ ထံ အညံ့ခံဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။

မွန်ဂိုတပ်ကြီးက ဆက်လက် ချီတက်လာခဲ့သည်။ ။ မကြာမီ မလည်ဒေသသို့ ရောက်ရှိလာရာ မရိုးတောင်မှ မြန်မာတပ်က ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ။

သို့သော် လက်နက်အင်အား မမျှသဖြင့် မြန်မာတပ်များ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာကြရ၏။ မြန်မာတပ် ပျက်ပြီဆိုသည် နှင့် နရသီဟပတေ့မင်း ပုဂံမှ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ စုန်ဆင်းသွား တော့သည်။ ။ သို့ဖြင့် "တရုတ်ပြေး" ဟူသော အမည်ပေါ်လာတော့၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်

တကောင်းကို သိမ်းပိုက်ပြီးစကပင် ယူနန်နယ် အစိုးရ၏ အကြံပေး အရာရှိ ယဂန်တေဂင်က စစ်သူကြီး ခဒိုင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဘုတုမန်တို့ ကို စစ်သည် အင်အား ငါးထောင်နှင့် အစောင့်အနေချထား လိုက်သည်။ ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက်နေ့တွင် မင်းသား ဆင်ခူဒါက ပုလဲ၊ သန္တာနှင့် ထူးခြားသော ရောင်စုံပိုးထည်များ နှင့်တကွ ရတနာခုနစ်ပါးစီခြယ်ထား သည့် ခါးကြိုးတို့ ကို ယူဆောင်ကာ တကောင်းမှ စစ်အောင်နိုင်မှု အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းများ အဖြစ် ကူဗလိုင်ခန်ဧကရာဇ်အား ဆက်သလို က်သည်။ ။

မလည်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးနောက် မွန်ဂိုတပ်များ ငစဉ်ကူးအထိ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ။ ထို့နောက် ယင်းဒေသအထိ နယ်မြေများကို ယူ နန်နယ်ခွဲအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် နရသီဟပတေ့ မင်းကြီးကား ပြည်အနောက်ဘက် လှည်းကျသို့ တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရာမှ ၁၂၈၅ ခုနှစ်သို့ရောက်သောအခါ မွန်ဂိုတို့ နှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ။

သို့ဖြင့် အနန္တပစ္စည်းနှင့် မဟာဗိုလ်တို့ ကို ဦးဆောင်စေလျက် ဗိုလ်ချုပ်ဘုတုမန် စစ်စခန်းချသိမ်းပိုက်ထားရာ တကောင်းသို့ စေလွှတ် လိုက်

လေသည် ။

မြန်မာသံအဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားကြပြီးနောက် လမ်းခရီးတွင် မိုးမိတ်
စော်ဘွားက တားဆီးထားသဖြင့် အခက်ကြုံကြရသေးသည် ။ သို့ဖြင့် အ
နန္တပစ္စည်းက ပျူတိုင်း စော်ဘွားနိဆူထံသို့ စာလွှာရေးသားကာ ထန်မာ
ချိုင့်ကို သွားပို့စေရသည် ။

ယင်းစာလွှာကြောင့်ပင် မြန်မာသံအဖွဲ့ကို ယူနန်နယ်သို့တိုင် လာ
ရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် မြန်မာမှူးမတ်များ ကောင်းစင်
သို့ ရောက်ရှိကြကာ ပဏာမအဆင့် ဆွေးနွေးကြသည် ။ ကူဗလိုင်ခန်ဇ
ကရာဇ်က သဘောတူညီပါလျှင် အဆင့်မြင့်အရာရှိကြီးတစ်ဦးကို တရု
တ်ပြည်သို့ စေလွှတ်ပေးရန် မြန်မာဘက်မှ အဆိုပြုခဲ့သည် ။

အနန္တပစ္စည်းနှင့် မဟာဗိုလ်တို့ မွန်ဂိုအရာရှိများ နှင့် ထပ်မံဆွေးနွေး
ရန်အချိန်အချက်ပြုစဉ် အတွင်း တိဗက်မဟာယာန ဘုန်းတော်ကြီးများ
ပါဝင်သည့် သံဃာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တကောင်းမှ တစ်ဆင့် ပုဂံသို့ ကြွရောက်
လာမည့်အကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့ကြသည် ။ သို့ဖြင့် ဆွေးနွေးရာတွင် ဆ
ရာတော် အရှင်ဒီသာပါမောက္ခပါလျှင် ပိုမို အဆင်ပြေနိုင်မည်ဟု တွေးဆ
မိကြသည် ။ အနန္တပစ္စည်းတို့ က ဤအကြောင်းကို နရသီဟပတေ့မင်း
အား လျှောက်ထားခဲ့ကြဟန်တူပါသည် ။

ကမ္ဘလိင်္ခ ကေရာဂ်

သို့ဖြင့် ဆရာတော် အရှင်ဒိသာပါမောက္ခသည် သစ်ဆိမ့်မှ တစ်ဆင့် ဟန်လင်းသို့ ရောက်ရှိလာကာ ထိုမှ တစ်ဆင့် တကောင်းသို့ ကြွလာခဲ့သည်။ ။ ဆရာတော်မှ နိုင်ငံအရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးစကားဆိုရန် မြန်မာသံအဖွဲ့ ဦးဆောင်သူအဖြစ် ကြွရောက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ဆရာတော်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ဆက်ကပ်ပေးအပ်သည့် သံတမန် ခန့်အပ်လွှာ ပါမလာခဲ့ပေ။ သို့ဖြင့် ဆရာတော်အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်အသိအမှတ်ပြု သံတမန် ခန့်အပ်လွှာရရှိရန် စီစဉ်ကြရသည်။ ။

ဆရာတော်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်က သံတမန်ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကြွရောက်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း အမှန်တကယ် သံတမန်ခန့်အပ်လွှာကို ထုတ်ပေးခဲ့သူတို့က ပုဂံမှ မှူးမတ်များ သာ ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။ ။ ထိုအတောအတွင်း ဆရာတော်မှ လွဲ၍ ကျန်သံအဖွဲ့ဝင် များကို ထိန်းသိမ်းထားဟန်ရှိ၏။ ဤသတင်းကို နရသီဟပတေ့မင်း

ကြားသိရသောအခါ မင်းတို့ ကား တမန်ကိုမချုပ်ရာဟု ဆိုလျက် သံတမန်ခန့်အပ်လွှာကို ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ။

ဆရာတော် တကောင်းသို့ကြွရောက်ချိန် ၁၂၈၆ ခုနှစ် မိုးဦးကျစတွင် မဟာထေရ် ပုညဓမ္မိကာနှင့် သံဃထေရ်သီရိဓမ္မိကာ ဦးဆောင်သော တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီးများ ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးများ လည်း အပူရှိန်နှင့် ငှက်ဖျားရောဂါကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် ပုဂံသို့ မကြွလိုကြပေ။

သို့ဖြင့် အရှင်ဒိသာပါမောက္ခကို မြန်မာဘုရင်၏ သံတမန်အကြီးအကဲအဖြစ် ကြွရောက်လာကြောင်း သိရှိကြသောအခါ အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြပြီး လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ဆက်ကပ်ပူဇော်ကြလေသည်။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးများက ကူဗလိုင်ခန့်ဧကရာဇ်နှင့်တွေ့လျှင် သူတို့ အား ပုဂံသို့ မကြွရောက်ရအောင် ပြောပေးပါဟု လည်း ဆိုသည်။ ။

ဆရာတော်အရှင်ဒိသာပါမောက္ခ၊ အမတ်အနန္တပစ္စည်းနှင့် မဟာဗိုလ်တို့ ဦးဆောင်သော မြန်မာငြိမ်းချမ်းရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့သည် တရုတ် - မြန်မာနယ်ခြားဒေသကို ဖြတ်ကျော်ကာ ယူနန်ပြည်နယ်၏ မြို့တော် ယဆည်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ။ ယဆည်တွင် ဆရာတော် ဝါဆိုပါသည်။ ။ ထို့နောက် ခရီးဆက်ကြရာ ၁၂၈၆ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်တွင် တာ့တူမြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ။

ကူဗလိုင်ခန့်ဧကရာဇ်က ဆရာတော် အရှင်ဒိသာပါမောက္ခကို ကောင်းမွန်စွာ ခရီးဦးကြိုပြု ခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် ကူဗလိုင်ခန့်ဧကရာဇ်က သူစေလွှတ်လိုက်သော သံဃာအဖွဲ့သည် စစ်ရေးအတွက် မဟုတ်ဘဲ သာသနာရေးအတွက်သာဖြစ်ကြောင်း မိန့်ဆို၏။ ဤတွင် ဆရာတော် အရှင်ဒိသာ ပါမောက္ခကလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးစကား ပြန်လည်မိန့်ဆိုပါသည်။ ။

"မဟာရာဇ်၊ ဤစစ်သည် သူရဲနှင့် သံဃာတို့ သည် ဆန်စားရမှ သာ
လျှင် အသက်ရှင်နိုင်ပါမည်။ စပါးဟူသည်
တိုင်းပြည်စည်ပင်သာယာဝပြောရေး၏ အရင်းအမြစ် မဟုတ်ပါလော။
သို့သော် ယခုအခါ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ကြောင့် ရဟန်းသံဃာများ ပင် နေပြ
ည်တော်ကို စွန့်ခွာကြလေပြီ။ ကောက်ပဲ သီးနှံ စိုက်ပျိုးသူမရှိ၍ ဆန်မရှိ
တော့ပြီ။ စစ်သည် သူရဲတို့ သည် ဆန်မစားရဘဲ ထန်းကိုသာ စားနေပါ
လျှင် ဝမ်းနာ၍ သေကျေကြမည် မဟုတ်ပါလေ။ သူရဲများ သေကျေနေ
သည် ကို တွေ့လျှင် ကျန်ရှိသော သံဃာများ လည်း နေပြည်တော်ထဲသို့
မဝင်တော့ဘဲ ပြေးလွှားရင်းနှင့်ပင် ပျံလွန်တော် မူမည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင်
မင်းကြီး၏ ရည်မှန်းချက်သည် ပြည့်ဝအောင်မြင်ပါမည်လော။

ဥယျာဉ်စိုက်သောယောက်ျားတို့ သည် ရေသွန်းလောင်း၍ အပင်ကို
ကြီးထွားစေပါသည် ။ အညွန့်ကို မဆိတ်ကြပေ။ သစ်ပင်သီးသောအခါ
အသီးကိုစားရန်သာ မျှော်မှန်းကြပါသည် ။ တမ္ဗဒီပ ဟု ခေါ်သော ပုဂံကို
ရေသွန်းလောင်းပါ။ ပြည်က ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း ထိုပြည်၏ သာသ

နာသည် မြင့်မြတ်ပါသည်။ ။ မင်းကြီးမှာ လည်း ဘုရားဆုကိုတောင်းသော သူတစ်ဦးပင်မဟုတ်တုံလော။ ဤသို့ဆိုလျှင် အဖဂေါတမ၏ သာသနာတော်ကို မဖျက်ဆီးသင့်ပေ။

မင်းကြီးတိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့သော တိုင်းပြည်များ သည် များလည်း များ ပေသည်။ ။ ကြီးလည်း ကြီးပေသည်။ ။ တမ္ဗဒီပဖြစ်သော ပုဂံသည် ပြည်ငယ်တစ်ခုသာတည်း။ သာသနာထွန်းကားနေသောကြောင့် ဘုရားလောင်းတို့ က မြတ်နိုးကြပါသည်။ ။ မင်းကြီး၊ စစ်သည် သူရဲ များကို မစေလွှတ်ပါနှင့်။ ငါတို့ ကောက်ပဲသီးနှံများကို စိုက်ပျိုးပါဦးမည်။ ကောက်ပဲသီးနှံစိုက်ပျိုး၍ ပြီးစီးသောအချိန်ကျမှ ဝင်လာပါ။"

စသည် ဖြင့် မိန့်ဆိုလေသည်။ ။

ထိုအခါ ကူဗလိုင်ခန်ဧကရာဇ်က -

"ပဏ္ဍိတ်ပြောဟောသောအမိန့်တော်တွင် တပည့်တော်အဖို့ လည်း ပါဝင်ပါသည်။ ။ ပဏ္ဍိတ် ပြန်ကြွတော်မူပါ။ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သမျှသော သူတို့ ကို ပြန်ခေါ်တော်မူ၍ ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်ပျိုးကြပါ။ ပြီးစီးသောအခါ တပည့်တော်အား လူလွှတ်၍ အကြောင်းကြားပါ။"

ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ။

ဆရာတော် အရှင်ဒီသာပါမောက္ခ ဦးဆောင်ခဲ့သည့် မြန်မာငြိမ်းချမ်းရေး ရှင်အဖွဲ့၏ ခရီးစဉ်က အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့သည်။ ။ သို့ဖြင့် ဆရာတော်နှင့်အဖွဲ့ တယ်တူမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ။ လမ်းခရီးကပင် လေးလမျှ ကြာမြင့်ကြသည်။ ။

ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ နရသီဟပတေ့မင်းအား လျှောက်တင်ကြသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ များစွာနှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိခဲ့လေသည်။ ။

ဆရာတော်ကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ဆရာတော်အတွက် ဟန်လင်းတွင် လယ်မြေပယ်လေးရာ၊ အနိမ့်အမြင့်ရပ်တွင် လယ်မြေပယ် လေးရာနှင့် ကျွဲနွားများအား လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ။

ဆရာတော်အရှင်ဒိသာပါမောက္ခက ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလှူတော်ကို ပြန်လည်လှူဒါန်းကာ ပုံဂံမြို့ မင်္ဂလာစေတီ၌ ကျောက်စာရေးထိုးမှတ်တမ်း တင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဆရာတော်၏ မှတ်တမ်းအရ ဆရာတော်အရှင် ဒိသာပါမောက္ခသည် နိုင်ငံ့အရေးအတွက် ခရီးဝေးကွာလှသော တရုတ်ပြည်ခရီးကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ကြွရောက်ကာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ။

ဆရာတော် အရှင်ဒိသာပါမောက္ခကား နိုင်ငံ့အရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ အောင်မြင်စွာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ။

ရှင်ဒိသာပါမောက္ခ

ငြိမ်းချမ်းရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ကာ တရုတ်ပြည်သို့ သွားရောက်ခဲ့သူ ဆရာတော် ရှင်ဒိသာပါမောက္ခနှင့်ပတ်သက်၍ ပုံဂံမင်္ဂလာစေတီ၌ တွေ့ရှိရသော ရှင်ဒိသာပါမောက္ခကျောက်စာပါ အချက်အလက်အချို့သာ သိရှိရပါသေးသည်။ ။ ယင်းကျောက်စာကို မင်္ဂလာစေတီ တံတိုင်းအတွင်း အုတ်ကျောင်းမှ ရရှိခဲ့သည်။ ။

ရှင်ဒိသာပါမောက္ခသည် ပုဂံတွင် ကျောင်းထိုင်သော မင်းဆရာတော် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းရေးမစ်ရှင်ကို ဦးဆောင်ရန် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က ခိုင်းစေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဆရာတော်က ကျောက်စာတွင် -

"ငါ့ကိုခေါ်၍ မင်းကြီး ဤအမှုနှင့်၏ " ဟူ၍ အတိအလင်း ရေးထိုးခဲ့သည်။ မင်းကြီးအား တိုက်တွန်းသူတို့ ကား အနန္တပစ္စည်းနှင့် မဟာဗိုလ်တို့ ပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က သူ၏ ခရီးစဉ်နှင့် ကူဗလိုင်ခန်နှင့် တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ပုံတို့ကို -

"ငါလည်း ဤပုဂံတွင် နေသောသူတို့ ၏ နေရာကို လွန်ဘိ၍ ယဆည်လျှင် ဝါဆိုလေ၏။ တန်ဆောင်မုန်းကား တယ်တူ တက်လေ၏။ ပြာသိုရောက်လေ၏။ တရုတ်မင်းလည်း နှစ်လိုစွာရှိ၍ အမေးအမြူ စကားဆိုကြ၏။ ပြည်မှုကား မဆိုရ၊ အဆုံးမှာ ကား ပြည်ထဲစကားကို ဆိုကြလတ်တေး" ဟူ၍ ရေးထိုးခဲ့သည်။

ချမ်းချမ်းစီးစီး ပြာသိုလထဲတွင် ဆရာတော် တရုတ်ပြည်၏ မြို့တော်တယ်တူ (တဘူ၊ မဟာမြို့ကြီး)သို့ ရောက်သည်။ ဤမျှ ရာသီဥတု ပြင်းထန်သောခရီးကို ဆရာတော် ဦးဆောင် သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကူဗလိုင်ခန်က ကောင်းမွန်စွာ ဆီးကြိုခဲ့သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးစကားဆိုပြီး ပြန်လည်ကြွရောက်လာတော့ ရှင်ဘုရင်က လယ်မြေများ လှူဒါန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က "ရတနာ ၃ ပါးကိုရည်၍ ပန်းပွတ်ရပ်စေတီ၌ လှူ၏။ တန်ဆောင်းကြီးကား ပြီးပြီ။ စာသင်တိုက်ကား မပြီးသေး။ မိဖုရားလှူသောသစ်နှင့် တစိုးတစိသောဝတ္ထုနှင့် အဆွေအမျိုးတို့ ပြုရစ်သတည်း" ဟု ရေးထိုးခဲ့သည်။ စာသင်တိုက် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည့် ဆရာတော်ကား ရဟန်းသံဃာ စာသင်သားအများကို စာပါပို့ချနေရသည့် ဆရာတော် တစ်ပါးလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဆရာတော်ရှင်ဒိသာပါမောက္ခနှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းကျော

က်စာမှ လွဲကာ အခြားကိုးကားစရာ မရှိခဲ့ပေ။ ဆရာတော်ရှင်ဒီသာပါ
မောက္ခ ကျောက်စာရေးထိုးခဲ့သဖြင့်သာ ဆရာတော်၏ နိုင်ငံအရေးအတွ
က် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပုံကို နှောင်းလူတို့ သိရှိကြရသည်
။

ငြိမ်းချမ်းရေးစေတမန် စကြိုသူမြတ်

စကြိုသူမြတ်သည် အင်းဝခေတ်တွင် ထင်ရှားခဲ့သည့် ပညာရှိရဟန်း ပျိုတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ။ ပင်းယတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်သဖြင့်လည်း ပင်းယစကြိုသူမြတ်ဟု အမည်တွင် ခဲ့သည်။ ။ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင် လက်ထက် ရာဇာဓိရာဇ်မင်းနှင့် အနှစ်လေးဆယ်ကြာ ပဒေသရာဇ်စစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားစဉ်အတွင်း စကြိုသူမြတ်သည် ငြိမ်းချမ်းရေးစေတမန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သော ရဟန်းသံဃာတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ။ နိုင်ငံ့အရေးအတွက် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သော ဆရာတော်၏ အကြောင်းကို နောင်လာနောက်သားများ သိရှိထားသင့်ကြပေသည်။ ။

ခရစ်နှစ် ၁၄၀၄ ခုနှစ် အင်းဝ - ဟံသာဝတီစစ်ပွဲကာလအတွင်း ရာဇဓိရာဇ်ကိုယ်တော်တိုင် မြေထဲမြို့မှ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာခဲ့သည်။ ။ မြစ်စဉ်တစ်လျှောက် လှေများကို မီးတိုက်ပြီး အောင်ပွဲခံလာခဲ့ရာ ပုဂံသို့ ရောက်သောအခါ ပုဂံမြို့စားက အခိုင်အမာစီမံထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ။ သို့ဖြင့် ရာဇာဓိရာဇ်က တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် စီစဉ်ပြီးမှ မတိုက်တော့ဘဲ ဘုရားဖူးကာ တကောင်းသို့တိုင် ဆက်လက်ဆန်တက်သွားခဲ့သည်။ ။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် တကောင်းတွင် သုံးရက်ကြာရပ်နားပြီးနောက် ပြန်လည် စုန်ဆင်း လာခဲ့သည်။ ။ စစ်ကိုင်း ဝတ်ချက်ရွာအရောက်တွင် တပ်ချရပ်နားကား ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရား၊ ပုညစေတီ ဘုရားများကို ကြွရောက်

ဖူးမြော်ခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် ကြက်ယက်ဘုရားနှစ်ဆူကို ဖူးမြော်ခဲ့သည်။ ။

ရန်သူတပ်များ နီးကပ်လာချိန်တွင် အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်က ရဟန်းသံဃာများ ၊ မှူးကြီးမတ်ရာများ နှင့် တိုင်ပင်တော်မူခဲ့သည်။ ။

ဘုရင်မင်းခေါင်က -

"ယခု မွန်မင်းရာဇာဓိရာဇ် လာသည် ကို နှုတ်ရေးဖြင့် လည်းကောင်း၊ လက်ရေးဖြင့် လည်းကောင်း သူပြန်လေအောင် ပသို့ စီရင်သော် သင့်မည်နည်း"

ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပါသည်။ ။

ထိုအခါ ရဟန်းသံဃာများ နှင့် မှူးကြီးမတ်ရာတို့ က မည်သို့မျှ မိန့်ဆိုပြောကြားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ဤတွင် ပင်းယ၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော စကြိုသူမြတ်က -

"မွန်မင်း ရာဇာဓိရာဇ်ကိုသာ မဆိုနှင့်ဦး၊ ဇေမ္ဗူဒိပ်မြေပြင်ဝယ်ရှိသော မင်းအပေါင်းတို့ လာရောက်သော်လည်း နှုတ်ရေးဖြင့် ပြန်အောင် ငါစွမ်းနိုင်၏။

ဟူ၍ မိန့်ဆို လိုက်လေသည်။ ။

စကြိုသူမြတ်၏ မိန့်ဆိုချက်ကို ကြားရသောအခါ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ဘုရင်မင်းခေါင်က -

"ငါ့ဆရာ၊ ရာဇာဓိရာဇ်ကို နှုတ်ရေးဖြင့် ပြန်လေအောင် မိန့်တော်မူပါ"

ဟု လျှောက်ထားသည်။ ။ ပင်းယစကြိုသူမြတ်ကလည်း

"ငါက ရာဇဓိရာဇ်ကို စေဦးမည်"

ဟု မိန့်ဆိုပါသည်။ ။ ထို့နောက် စကြိုသူမြတ်က ရာဇဓိရာဇ်ထံသို့ မေတ္တာစာတစ်စောင်ကို ရေးသားပေးပို့ခဲ့သည်။ ။

စကြိုသူမြတ်၏ မေတ္တာစာမှာ -

"စကြိုသူမြတ် နေ့ညမပြတ် မေတ္တာရည်ညွှန်း ပို့သွန်းအပ်သော သာသနာ့ ဒါယကာဖြစ်တော် မူသော ဆင်ဖြူသခင် မဟာဓမ္မရာဇ် တရားမင်းမြတ်။

ငါ၏ အသက်သည် သုံးဆယ့်တစ်၊ ပဉ္စင်းဝါ တစ်ဆယ့်တစ်ဝါ ရှိပြီ။ နေ့ညမပြတ် ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိကို ဖြည့်သည့် ကုသိုလ်အကျိုးလည်း ခံတော်မူပါ။

သာသနာ့ဒါယကာမင်းမြတ် မျက်နှာတော်ကို မြင်ချင်၍ ဟံသာဝတီ ရွှေမြို့တော်တိုင်အောင် စုန်ရောက်ပါမည် အကြံရှိသည် လည်း လှေတက်လုပ်ဆောင်သည် မပြီးသေးသောကြောင့် မရောက်ပါရ ရှိလေသည်။ ။

မဟာဓမ္မရာဇ်မင်းမြတ်သည် သာသနာတော်မြတ်စီးပွားကို ရွက်ဆောင်တော်မူသောမင်း ဖြစ်တော်မူသည်။ ။ မျက်နှာတော်ကို မြင်၍ သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှင့် ယှဉ်သောစကားကို မပြောဟောရဘဲ အနိစ္စရောက်လေသော်လည်း ဒုဂ္ဂတိသို့သာ လားလေရာသည်။ ။

မျက်နှာတော်ကိုမြင်၍ ဒါနကထာ၊ သီလကထာ အစရှိသောစကားတို့ ကို ပြောဟောရမှ သေရခြင်းသည် ကား ကောင်းသော သုဂတိဘဝသို့ ဖြစ်လေရာသည်။ ။

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

စကြိုသူမြတ်သည် မေတ္တာစာကို ရေးသားပြီးနောက် ရာဇဓိရာဇ်ထံ

သို့ ပေးပို့စေလိုက် လေသည် ။ ရာဇာဓိရာဇ်သည် မေတ္တာစာကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက် စိတ်ဘဝင် ကြည်နူးသွားဟန် ရှိပါသည် ။ ရာဇာဓိရာဇ်က-

"ငါသည် ဟံသာဝတီရွှေမြို့တော်က ဆန်ခဲသည် မှ စ၍ မည်သည့်ပြည်ရွာတွင် မှ သော်လည်း ရဟန်းတစ်ပါးကိုမျှ ငါမမြင်၊ ယခု ငါ့ကို ဖူးမြင်လိုသော ရဟန်းကိုပင့်၍ မဖူးမြင်ချေသည် ရှိသော် ရတနာသုံးပါးတွင် တစ်ပါးကို ငါမျက်နှာလွှဲသည် မည်ချိမ့်မည်"

ဟု တွေးမြင်မိလျက် ဆရာတော်စင်္ကြီသူမြတ်အား လက်ခံဖူးတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဆွမ်းကွမ်း ကပ်လှူလိုပါကြောင်း စကားကမ်းလှမ်း ပင့်ဖိတ်ခဲ့လေသည် ။

စင်္ကြီသူမြတ်သည် လည်း ကြွရောက်တွေ့ဆုံခွင့်ရပြီမို့ ဘုရင်မင်းခေါင်ထံ ဦးစွာဝင်ရောက် တွေ့ဆုံခဲ့သည် ။ ဘုရင်မင်းခေါင်က -

"ငါ့ဆရာ၊ ပဏ္ဏာလက်ဆောင် ယူမည့်သူကို အလိုရှိသ၍ မိန့်တော်မူပါ။ စီရင်ပါမည်"

ဟူ၍ လျှောက်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ စင်္ကြီသူမြတ်က -

"တရုတ်ပုဆိုး၊ အောင်း၊ တင်ရန်း၊ ခင်းနှီး၊ လက်ဖက်ချောင်း၊ ပခန်းတကောင်း၊ သစ်သီးဖလံ၊ ထန်းလျက်သကာသည် များကို လူသုံးရာကိုင် ခန့် လိုသည် "

ဟူ၍ မိန့်ဆိုလေသည် ။ ဘုရင်မင်းခေါင်သည် စင်္ကြီသူမြတ် မိန့်ဆိုသမျှကို အားလုံး စီစဉ်ပေး၏။ ထို့နောက် အရပ်အမောင်း ငါးတောင်ပြည့်ဆင်ဟိုင်းထက်တွင် ရွှေကကြိုးတင်ကာ ဆရာတော်စင်္ကြီသူမြတ်အား ရာဇာဓိရာဇ်ထံသို့ ကြွရောက်စေလေသည် ။

ဆရာတော်စင်္ကြံသူမြတ်သည် ဂိုဏ်းထောက်ဆရာတော်တစ်ပါး၊ လူ (၆၀) ထမ်းပိုးရသည့် လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများ နှင့်အတူ မြစ်ငယ်မြစ်ကို ကူးလာခဲ့ရာ ရွှေကြက်ယက်မြောက်ဘက် အိုးထိန်းမော်အရပ်တွင် ရာဇာဓိရာဇ်က ရွှေလောင်းနှင့် ကူးလာကာ ဖူးမြော်လေသည် ။ ရာဇာဓိရာဇ်က

"ငါ့ဆရာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရ များ လှသည် ။"

ဟု လျှောက်ထားပြီးမှ လက်ဆောင်များကို သိမ်းဆည်းခဲ့သည် ။

ထို့နောက်-

"ငါ့ဆရာ၊ ဘယ်နံက ကြွတော်မူခဲ့သနည်း"

ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ စင်္ကြံသူမြတ်က

"မြင်တော်မူကတည်းကပင် ငါလာခဲ့သည် ။"

ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ရာဇာဓိရာဇ်က

"သည် သူမြတ်နှင့် စကားဟောပြောရမည် ထင်သည် " ဟု မိန့်ဆိုသည် ။

ရှင်ပင်စင်ကြီးဘုရား

ရာဇာဓိရာဇ်သည် စကြိုသူမြတ်အား မြင့်မြတ်သော နေရာသို့ ပင့်ဆောင်ကာ အသင့်ခင်းကျင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူစေလိုက်သည်။ ။

အရှင်စကြိုသူမြတ်က အသာအယာ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်

"သုံးပါးသော လူတို့ ၏ အထွတ်မြင့်မြတ်ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုရှင်တော်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ရာဇာယတနစေတီတွင် နေတော်မူစဉ် တဖုဿနှင့် ဘလ္လိကညီနောင် ကုန်သည် တို့ လှူသော ပျားဆုပ် မုန့်ဆွမ်းကို ခံတော်မူပြီးလျှင် ဆံတော်ရှစ်ချောင်းကို အပ်တော်မူ၍ သိင်္ဂီတ္တရတောင်တွင် ဌာပနာ၏။ ထိုသို့ ဌာပနာသော ဆံတော်ဓာတ်ကို ဆောင်ယူမည်ဟူ၍ အရိမဒ္ဒနာ ပေါက္ကာရာမ ပြည်ကြီးကို အစိုးရသော အနော်ရထာမင်းစောသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် တကွ ချီတော်မူ

လေ၏။ သိဂုံတ္တရရွာသို့ ရောက်တော်မူလျှင် သိဂုံတ္တရရွာတွင် ရှိသော သူကြီးမိဘတို့ ကို စစ်မေးတော်မူသော ဌာပနာလေသောကာလလည်း တပေါင်းလပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ဒီရေတက်၍ ကမ်းလုံးပြည့်သည် နှင့် အမျှ တွင် ဌာပနာလေသည် ဟူ၍ လျှောက်၏။ သို့သော်ကား မရနိုင်ချေဟု ပြ န်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရေကိုချိန်၍ ဆန်တော်မူသည် ။ ပုဂံပြည်သို့ရောက်သော် အ တာ ၁၇၀ နှင့် ၅ တောင် ရှိသော ဟူ၏။ ဤသို့ မွန်ပြည်ကသည် ပုဂံ၊ အ ၀ ရေမြေမြင့်သည် ကို လှေလှော်တက်ခတ်တို့ ပင်ပန်းမျှ ဆန်တော်မူ လာသည် ကား အဘယ်အလိုတော်ရှိ၍ ဆန်တော်မူသနည်း"

ဟူ၍ မိန့်ဆိုလေသည် ။

ရာဇဓိရာဇ်ကလည်း စကြိုသူမြတ်အား

"ငါ ဆန်ခွဲရာမှာ အကြောင်းလေးပါးကို မြင်၍ ဆန်တော်မူသည် "

ဟု လျှောက်ထားပြန်သော် စကြိုသူမြတ်ကလည်း

"အကြောင်းလေးပါးသူသည် ကား အဘယ်နည်း"

ဟူ၍ မေးတော်မူလေသည် ။ ရာဇဓိရာဇ်က -

"အထူးထူးသောအရပ်ကို ကြည့်ရှုတော်မူလို၍ လာရောက်တော်မူသ ည် လည်း တစ်ပါး။ ငါ၏ ဘုန်း၊ လက်ရုံး၊ စွမ်းအားတော်ကို ပြလို၍ လာ ရောက်သည် လည်း တစ်ပါး။ တိုင်းကားနိုင်ငံ ကျယ်လို၍ ဆင်၊ မြင်း ဗို လ်ပါများ လို၍ လာရောက်သည် လည်း တစ်ပါး။ ပုဂံ၊ အဝရွှေပြည်သည် ဘုရားသခင် မွေတော်၊ ဓာတ်တော်၊ စည်းခုံစေတီ၊ ရုပ်တု၊ ဆင်းတုများ သောကြောင့် ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြင်လိုသောငှာ လာရောက်သည် လည်း တ ဖ်ပါး။ ဤလေးပါးသော အကြောင်းကြောင့် ငါလာရောက်တော်မူသည် "

ဟူ၍ လျှောက်ထားလိုက်၏။

စကြိုသူမြတ်သည် ရာဇာဓိရာဇ်ထံမှ အထက်အညာသို့ ဆန်လာခဲ့ရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို သိရှိခဲ့ရပြီးနောက် -

"သာသနာ့ ဒါယကာမင်းမြတ်တွင် တရားတော်နှင့်အညီ ဟောကြား ဆုံးမမည့်သူ ဆရာရဟန်းပညာရှိလည်း မရှိ။ ပြည်ထဲအမှု၌ အမြော်အမြင် အလိမ္မာနှင့် ပြည့်စုံသော အမတ်သေနာပတိလည်း မရှိ"

ဟူ၍ မိန့်ဆိုပါသည် ။

ဤတွင် ရာဇာဓိရာဇ်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး -

"ငါ့ဆရာ၊ အသို့ မိန့်တော်မူသနည်း"

ဟု ချက်ချင်း ပြန်လည်လျှောက်တင် လိုက်လေသည် ။ စကြိုသူမြတ်က စိတ်လှုပ်ရှားသွားဟန် ရှိသော ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ်အား အေးအေးသက်သာပင် -

"သာသနာ့ဒါယကာတော် တရားမင်းမြတ်တွင် ရဟန်းပညာရှိလည်း မရှိ ငါ ဆိုရာမှာ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလည်း ယူဇနာတစ်သောင်း၊ တာဝတိံသာလည်း ယူဇနာတစ်သောင်း၊ အသူရာပြည်လည်း ယူဇနာ တစ်သောင်း၊ မဟာအဝီစိလည်း ယူဇနာတစ်သောင်း၊ ဤလေးရပ်သည် ယူဇနာအမျှ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း ယူဇနာတစ်သောင်းတွင် ရေနေလေးထောင်၊ ဟိမဝန္တာတောနေ သုံးထောင်၊ လူနေ သုံးထောင်ဖြစ်သည် ။ ထိုသို့ လူနေသုံးထောင်တွင် မဇ္ဈိမဒေသ၌ ပြည်ကြီး တစ်ဆယ်ခြောက်ပြည်မှ စ၍ လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါးနေသော ပြည်ရွာအရပ်သည် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ ခြားခြားနားနား နေသာကြ၏။ တောတောင်ရေမြေလပ်သည် လည်း များ ၏။

တာဝတိံသာ ယူဇနာတစ်သောင်းတွင် လည်း သိကြားနေသော ဝေဇ

ယန္တရသဘာဝ၊ ဝေဇယန္တရထား၊ သုဓမ္မာဇရပ်၊ ပင်လယ်ကသစ်ပင်၊ ပဏ္ဍဒကမ္မလာ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၊ စိတ္တလတာဥယျာဉ်၊ ဖာရသကဥယျာဉ်၊ မိဿကဥယျာဉ်။

ထိုမှ တစ်ပါးလည်း နတ်တို့ နေသော ဗိမာန်သည် ယူဇနာ ၁၀၊ ယူဇနာ ၂၀၊ ယူဇနာ ၃၀ တိုင်အောင် ကြီးကျယ်စွာဖြစ်သော်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခြားခြားနားနားသာ နေသာကြ၏။

အသူရာလည်း ထိုကဲ့သို့ လည်းကောင်း နေသာကြ၏။

မဟာအဝီစိ ယူဇနာတစ်သောင်းလုံးတွင် မကောင်းမှုခံရသော သတ္တဝါတို့ သည် ကား ကျည်တောက်ဝယ် မုန်ညင်းစေ့ကို အပြည့်သွပ်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ အသိပ်အနှက် ခံရသတည်း။ အဘယ်ကြောင့် အဝီစိ၌ သတ္တဝါများ စွာ ခံရလေသနည်း ဟူမူကား ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖုံးလွှမ်းသည် ဖြစ်၍ မကောင်းသော ဒုစရိုက်ကို ကျင့်သောကြောင့် ငရဲသို့သွားရသော သတ္တဝါသာ များ သည်။

ဟူ၍ မိန့်ဆိုပါသည် ။

ဆရာတော် စင်္ကြိုသူမြတ်က ဆက်လက် မိန့်ဆိုရာတွင် -

"ကြွတော်မူလာသော အကြောင်းလေးပါးတွင် သုံးပါးသော အကြောင်းသည် မသင့်လေ။ တစ်ပါးသောအကြောင်းသော်ကား တရားတော်နှင့် အညီဖြစ်၍ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ သာဝကတို့ ချီးမွမ်းတော်မူကုန်၏။ ဘုရားသခင်သရီရဓာတ်တော်၊ မွေတော်တို့ ကို ဖူးမြင်တော်မူလို၍ ဟံသာဝတီ နေပြည်တော်ကသည် ရတနာပူရ အပြည်ကြီးတိုင်အောင် လာတော်မူသည် ကား ဖဝါးလှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်း များ မြတ်သော အကျိုးကို စံစားတော်မူရသည် ဖြစ်မည်။

ကျန်အကြောင်းသုံးပါးမှာ လောဘဇောနှင့် စပ်သောအရာဖြစ်၍ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အစရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝကတို့ သည် နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်မှ ဖီလာဖြစ်သည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာ၊ ရဟန်း၊ ပညာရှိလည်း မရှိဟူ၍ ငါဆိုသည် ။

ပညာရှိအမတ်ကြီး၊ သေနာပတိမရှိ ငါဆိုရာမှာ ခမည်းတော် ဆင်ဖြူသခင် ဗညားဦး ဟံသာဝတီကို မင်းပြုသောအခါ ရတနာပူရအဝပြည်ကြီးကို အစိုးရသော ရွှေနန်းသခင် ဘုရင်မင်းကြီးစွာနှင့် တမန်မင်းစေလွှတ်ကြ၍ နှစ်ပြည်ထောင် မီးမသေ၊ ရေမနောက် ရွှေတစ်ပြားတည်းကဲ့သို့ဖြစ်၍ သာယာဝပြောစည်ပင်စွာ ဖြစ်ကြသည် ။ သာသနာ့ဒါယကာတော် တရားမင်းမြတ် မင်းပြုတော်မူလျှင် ရှေးမင်းဧကရာဇ်နည်းကို မဖျက်ဘဲ ပြည်ထောင်ချင်း မင်းနှစ်ပါးသည် ရေဝယ်သားတော် အခြားမမြင်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ပြည်သူ၊ လူ၊ ရဟန်းအပေါင်းတို့ ချမ်းသာရမည့်အကြောင်းကို မလျှောက်သောကြောင့် ပညာရှိ အမတ်သေနာပတိလည်း မရှိဟူ၍ ငါ မိန့်တော်မူသည် "

ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည် ။

ထို့နောက် တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ -

ဥပသုဒ္ဓိ (ရာဇာဓိရာဇ်)

"သာသနာဒါယကာတော် တရားမင်းမြတ်သည် ရှေး၌ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသောအခါ မွန်ပြည် ဟံသာဝတီကိုသာ ဆုတောင်းဆုယူ ပြုတော်မူဖူးသောကြောင့် ဟံသာဝတီပြည်ကြီးကို မင်းပြုတော်မူရသည် ဖြစ်သည်။ သူ၏ တိုင်းကား နိုင်ငံစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဖျက်ဆီးလုယူပြန်မည် မိန့်တော်မူရာ စိတ်တော်အတိုင်း ဖြစ်ချိန်မည်လော။ ရတနာပူရ အဝပြည်ကြီးသည် လည်း ဖြစ်ဆန်း မဟုတ်၊ ဘုရားသခင် ဗျာဒိတ်တော် ရသောပြည် ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်၏ တည်ရာဖြစ်သည်။"

တစ်ကြောင်းလည်း အလုံးအရင်း၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ဗိုလ်ပါ ထူထပ် များလှသည်။ တောင်ငူမြို့၊ တောင်တွင်းမြို့၊ ရမည်းသင်းမြို့၊ ဝတီးမြို့၊ ယင်းတော်မြို့၊ ပင်လယ်မြို့၊ လှိုင်းတက်မြို့၊ ညောင်ရမ်းမြို့၊ မြင်စိုင်းမြို့၊ မကွ

ရာမြို့၊ ပင်းတလဲမြို့၊ ပြင်စည်မြို့၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့၊ ပဋ္ဌနဂိုရ်မြို့၊ ပင်းမြို့၊ နတ်မောက်မြို့၊ သာဂရမြို့ ဤသို့ တောင်ဘက်ဝယ်ရှိသော ပြည်ကြီး၊ မြို့ကြီးများ လည်း ဆင်မြင်းအလုံးအရင်းနှင့်ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

မြောက်ဘက်ဝယ်ရှိသော မြေတူးမြို့၊ ငရဲခဲမြို့၊ စည်ပုတ္တရာမြို့၊ စည်သာမြို့၊ တပယင်းမြို့၊ ဗဒုံမြို့၊ အမြင့်မြို့၊ ကန်နီမြို့၊ ဗန့်ကျီဆယ်တိုက်၊ ရဲလှေဆယ်စင်း၊ ယောမြို့၊ ထီးလင်းမြို့၊ လောင်းရှည်မြို့ သည် မြို့များ လည်း ဆင်လုံးမြင်းလုံး အများ နှင့်ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းဝယ်ရှိသော ချန်းတောင်မြို့၊ မြတောင်မြို့၊ တကောင်းမြို့၊ ငစဉ်ကူးမြို့၊ စစ်ကိုင်းမြို့၊ ပုခန်းကြီးမြို့၊ တလုပ်မြို့၊ ပုဂံမြို့၊ ရွာသာမြို့၊ စဉ့်ငူမြို့၊ စလေမြို့၊ ပခန်းငယ်မြို့၊ ရေနံချောင်းမြို့၊ စလင်းမြို့၊ စကုမြို့၊ လယ်ကိုင်းမြို့၊ မြေထဲမြို့၊ သရက်မြို့၊ မင်းတုန်းမြို့၊ မင်းတပ်မြို့၊ ပြည်မြို့၊ သာယာဝတီမြို့ သည် မြို့ကြီး၊ ပြကြီးများ လည်း စစ်သည် ဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်း၊ ဆင်မြင်းအများ နှင့်ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

လုပ်ကြံတော်မူ၍ ဖြစ်နိုင်ချိမ့်မည် မဟုတ်၊ စိတ်တော်ရှိသည့်အတိုင်း စီရင်တော်မူလျှင် မကောင်းမှုအကုသိုလ်သာ ပွား၍ ရန်ငြိုးကြီးစွာ ဖြစ်တော်မူကြမည်ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ကြောင်းလည်း ငါတို့ အဝ ရာဇဌာနီသည် ရှေ့သို့ တန်ခူး၊ ကဆုန်ရောက်လေသော် မုန်တိုင်းလေရှူးထ၍ မြစ်တွင် မျှ လှေတက်တို့ မထားသော ဖြစ်သည်။ ။ ကျောက်စရစ် အိုးခြမ်းကွဲတို့ သော်လည်းကောင်းကင်သို့ လွင့်၍ သွားသည်။ ။ ရှေ့သို့ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရောက်ပြန်သော်လည်း မြစ်ချောင်းတို့ ပြည်လျှမ်းသည် ဖြစ်၍ လှိုင်းတံပိုးတို့ သည် အလွန်ကြီးကုန်၏။ လှေတက်ကို မြစ်တွင် မျှ မထားဝံ့ကြ။ ချောင်း၊ မြောင်း၊ ထုံးအိုင်၊ ပင်းကားဝယ်သာသွင်းထားရသည်။ ။

တစ်ကြောင်းလည်း ဧကရာဇ်နှစ်ပါး မေတ္တာသက်၍ ခိုက်ရန်မဖြစ် ကြည်သာတော်မူသည် ဖြစ်မှ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ချမ်းသာသို့ ရောက်လေရာသည် ။ သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာသည် ဖြစ်မှ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ သာသနာတော် ပြန့်ပွားစည်ပင်သည် ဖြစ်မှ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပွားများ တော်မူ၍ မြတ်သောဆုကို ပြည့်စုံတော်မူရာသည် " ဟူ၍ မိန့်ဆို ပြန်လေသည် ။

ဆရာတော် စကြိုသူမြတ်နှင့် ရာဇာဓိရာဇ်ဘုရင်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြစဉ်အတွင်း ရာဇဓိရာဇ်၏ အမတ် သမိန်သံကျယ်၊ သရီစသူတို့ က ရွှေကြက်ယက်ဘုရားမှ အလုပ်အကျွေးလူ ၂၀ ကျော်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကာ ဆက်သ လာလေသည် ။

ထိုအခါ စကြိုသူမြတ်က -

"တရားမင်းမြတ်သည် ကျေးဇူးရှင် ကျေးဇူးတော်ကို မသိ"

ဟု မိန့်ဆိုလိုက်သည် ။ ရာဇာဓိရာဇ်က -

"ဘယ်သူသည် ငါ မင်းဧကရာဇ်၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်သနည်း"

ဟု လျှောက်တင်သည် ။ စကြိုသူမြတ်က-

"တရားမင်းမြတ်သည် ရှေးဘဝက ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ သာဝကတို့ ၌ ပြုတော်မူဖူးသော ကောင်းမှုကုသိုလ်အကျိုးကြောင့် ဧကရာဇ်၊ ဓမ္မရာဇ်ဖြစ်၍ ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရတနာ ဆင်ခြင်း၊ ကျေးသင်း၊ ကျွန်ရွာတို့ ကို ရ၍ ဘုန်း၊ လက်ရုံး၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည် ။ အကျိုးကို ပြုတော်မူသော ဘုရားသခင် ကျွန်သီးတော်တို့ ကို ဖမ်းယူညှဉ်းဆဲခြင်းသည် ကား ကျေးဇူးရှင် ကျေးဇူးတော်ကို တရားမင်းမြတ် မသိ မဟုတ်တုံလော။

ငါသည် ဝိနည်း၊ ပရိယတ္တိနှင့်အညီ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ စီးပွားနှစ်ပါးနှင့်စပ်သော စကားဖြင့် မင်းဧကရာဇ်နှစ်ပါးတို့ ကို မဟာမိတ်ဖြစ်အောင်၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ကိုလည်း ချမ်းသာလေအောင် ငါရပ်ခံပါသည်။ ။ ခွင့်ပြုတော်မူပါလျှင် အဝတွင် ပျော်လည်း ငါသီတင်းသုံးမည်။ ဟံသာဝတီမှာ ပျော်လည်း ငါသီတင်းသုံးမည်။ နှစ်ပြည်ထောင် ရွှေတစ်ပြားတည်းကဲ့သို့ ဖြစ်မည်အကြောင်းကိုသာ ခွင့်ပြုတော်မူပါ။"

ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူလေသည်။ ။

ဆရာတော် စင်္ကြံသူမြတ်၏ မိန့်ဆိုပြောကြားမှုများကို ကြားနာရသောအခါ ရာဇဓိရာဇ်အဖို့ စဉ်းစားစရာများ၊ ထောက်ထားစရာများ ရှိလာလေတော့သည်။ ။

သို့ဖြင့် ရာဇဓိရာဇ်က -

"ငါသည် မြန်မာနိုင်ငံကို လုပ်ကြံမည်ဟူ၍ လာသည်။ ။ ငါ့ဆရာ ငါ့ကို တရားတော်နှင့်အညီ ဟောကြားပေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါပြန်တော်မူတော့မည်။"

ဟူ၍ မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ ရာဇဓိရာဇ်က စင်္ကြံသူမြတ်အား ပိတ်အုပ်၊ ရမတီအုပ်၊ သဟန်အုပ်၊ ခါသာအုပ်၊ ကော်ဇော၊ နံ့သာ၊ ကရမက်၊ အကျော်၊ စမ္မာ၊ နှင်းရည်၊ ဖုံးမသိန်၊ ငရုတ်၊ ကွမ်းသီး၊ ပရဆေးများ စွာကို လှူဒါန်းတော်မူ၏။

ပင်းယစင်္ကြံသူမြတ်ကား စကားအရာဖြင့်ပင် ရာဇဓိရာဇ်အား စစ်ပြုလာခြင်းမှ ရပ်တန့်စေခဲ့သည်။ ။ နိုင်ငံအရေးအတွက် ရဟန်းတစ်ပါး၏ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်တော်မူချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ စင်္ကြံသူမြတ်ကြောင့်ပင် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်မှ ကင်းဝေးသွားသဖြင့် ပြည်သူအများ ချမ်းသာရာ ရရှိခဲ့ကြလေသည်။ ။

စကြိုသူမြတ်

စကြိုသူမြတ်ကို ခရစ်နှစ် ၁၃၇၃ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည် ။
ဇာတိမှာ စလေမြို့ ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည် ။ စကြိုသူမြတ်ကား စလေမြို့ ဆ
ရာတော် အရှင်မဟာယသ၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်သည် ။ ရှင်ဘွဲ့မှာ ရှင်ဇော
တယန္တ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် စလေမြို့ ရှင်ပင်စွယ်ကြို့ကျောင်းတွင် သီ
တင်းသုံးနေထိုင်သဖြင့် စွယ်ကြို့သူမြတ်ဟာ ခေါ်ဆိုကြရာမှ နောင် စကြို
သူမြတ် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

စကြိုသူမြတ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ရှင်သာမဏေဝတ်ခဲ့ဟန်ရှိပြီး အ
သက် (၂၀)တွင် ရဟန်းဘောင် တက်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် မင်းကြီးစွာ လ
က်ထက်တွင် မြို့လှမြို့စားက ပင့်ဆောင်သဖြင့် အင်းဝသို့ ကြွရောက်ခဲ့
သည် ။ မြို့လှမြို့စားက စကြိုသူမြတ်အား ပင်းယ၌ ကျောင်းဆောက်လု
ပ်ကာ တင်လှူခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ပင်းယစကြို ဟု လည်း အမည်တွင် ခဲ့သည်
။ ဘုရင်မင်းခေါင် လက်ထက် သက်တော် ၃၁ နှစ်၊ ဝါတော် ၁၂ ဝါအရတွ
င် ရာဇာဓိရာဇ်အား ငြိမ်းချမ်းရေးစကား ဆိုခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် စကြိုသူမြတ်အား အလွန်ကြည်ညိုကာ ဇရပ်
ဆောက်လုပ်ပြီး သံဃာတစ်ရာနှင့်တကွ ဆွမ်းပင့်ကပ်လှူခဲ့သည် ။ စကြို
သူမြတ်သက်တော် မည်မျှတွင် ပျံလွန်ခဲ့သည် ကိုမူ အမှတ်အသား မတွေ့
ရပေ။